

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

12. ledna 2017 (*)

„řízení o předběžné otázce – článek 99 jednacího řádu Soudního dvora – Daž z přidané hodnoty – Směrnice 2006/112/ES – články 2, 9, 26, 167, 168 a 173 – Odpověď daně zaplacené na vstupu – Osoba povinná k dani, která uskutečňuje souasně ekonomickou i neekonomickou činnost – Holdingová společnost, která bezúplatně poskytuje služby svým dceřiným společnostem“

Ve věci C-28/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Kúria (Nejvyšší soud, Maďarsko) ze dne 7. ledna 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 18. ledna 2016, v řízení

MVM Magyar Villamos Művek Zrt.

proti

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóság,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení E. Regan, předseda senátu, J.-C. Bonichot a C. G. Fernlund (zpravodaj), soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za MVM Magyar Villamos Művek Zrt. Sz. Vámosi-Nagyem a P. Vaszarim, ügyvédek,
- za maďarskou vládu M. Bórou, G. Koósem a M. Z. Fehérem, jako zmocněnci,
- za vládu Spojeného království J. Kraehling, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s H. L. McCarthy, solicitor,
- za Evropskou komisi V. Bottkou a L. Lozano Palacios, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout usnesením s odvodněním podle článku 99 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

Usnesení

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 2, 9, 26, 167, 168 a 173 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. 2006, L 347, s. 1).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi MVM Magyar Villamos Művek Zrt. a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Vrchní úředitelství státní správy daní a cel, Maňarsko, dále jen „daňová správa“) ve věci nároku MVM na odpčet daní z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), kterou byly na vstupu zatíženy služby poskytnuté ve prospěch jejich dceřiných společností.

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 2 odst. 1 směrnice 2006/112 stanoví:

„Předmetem DPH jsou tato plnění:

[...]

c) poskytnutí služby za úplatu uskutečněné v rámci členského státu osobou povinnou k dani, která jedná jako taková;

[...]“

4 Podle čl. 9 odst. 1 této směrnice:

„Osobou povinnou k dani“ se rozumí jakákoliv osoba, která na jakémkoli místě vykonává samostatnou ekonomickou činnost, a to bez ohledu na účel nebo výsledky této činnosti.

„Ekonomickou činností“ se rozumí veškerá činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně těžební činnosti, zemědělské výroby a výkonu svobodných a jiných obdobných povolání. Za ekonomickou činnost se považuje zejména využívání hmotného nebo nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z ní.“

5 Článek 26 odst. 1 uvedené směrnice uvádí:

„Za poskytnutí služby za úplatu se považují tato plnění:

[...]

b) bezúplatné poskytnutí služby osobou povinnou k dani pro její soukromou potřebu nebo pro potřebu jejích zaměstnanců, popřípadě občanství omezeno k jiným účelům než pro účely jejího podnikání.“

6 Podle článku 167 téže směrnice:

„Nárok na odpčet daní vzniká okamžikem vzniku daňové povinnosti z odpodátelné daní.“

7 Článek 168 směrnice 2006/112 zní:

„Jsou-li zboží a služby použity pro účely zdaněných plnění osoby povinné dani, má tato osoba nárok ve členském státě, v němž tato plnění uskutečňuje, odpotíst od daní, kterou je povinna odvést, tyto částky:

a) DPH, která je splatná nebo byla odvedena v tomto členském státě za zboží, jež jí bylo nebo bude dodáno, nebo za službu, jež jí byla nebo bude poskytnuta jinou osobou povinnou k dani;

[...]

8 §lánek 173 odst. 1 této sm?rnice stanoví:

„V p?ípad? zboží a služeb, které osoba povinná k dani používá jak pro pln?ní, u nichž je da? odpo?itatelná podle ?lánek? 168, 169 a 170, tak i pro pln?ní, u nichž da? odpo?itatelná není, je odpo?itatelný jen podíl dan? p?ípadající na hodnotu prvního druhu pln?ní.

[...]

Ma?arské právo

9 Ustanovení § 2, 6, 14, 119, 120 a 123 az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (zákon ?. CXXVII z roku 2007 o DPH) provád?jí do ma?arského právního ?ádu ?lásky 2, 9, 26, 167, 168 a 173 sm?rnice 2006/112. Zn?ní t?chto ustanovení vnitrostátního práva je v podstat? totožné se zn?ním ?lánek? uvedené sm?rnice, kterou provád?jí.

Spor v p?vodním ?ízení a p?edb?žné otázky

10 MVM je obchodní spole?ností ve vlastnictví státu, která p?sobí v odv?tví energetiky. Pronajímá elektrárny a optické m?ížky. Sou?asn? vlastní n?kolik spole?ností zabývajících se p?evážn? výrobou a distribucí elektrické energie.

11 Uzav?ením „ovládací“ smlouvy na základ? ma?arského práva vytvo?ila MVM se svými dce?inými spole?nostmi uznanou skupinu spole?ností podle téhož práva (dále jen „skupina“). Z?ízením takovéto skupiny nicmén? nevznikla nová právnická osoba a ?len?m skupiny byla ponechána jejich právní subjektivita. Tito ?lenové mimoto neuplatnili da?ový režim skupiny podléhající DPH.

12 Spor v p?vodním ?ízení se týká rozhodnutí da?ové správy, jež bylo p?ijato po provedení kontroly p?iznání MVM k DPH za období let 2008 až 2010.

13 B?hem tohoto období byla MVM pov??ena strategickým ?ízením skupiny. K tomuto ú?elu využívala právních služeb, služeb spo?ívajících v ?ízení podniku a služeb v oblasti vztah? s ve?ejností, a to jak ve sv?j vlastní prosp?ch, nebo? tyto služby byly poskytovány v rámci její ?innosti, podléhající jako takové DPH, která souvisela s pronájmem elektráren a optických m?ížek, tak i ve prosp?ch celé skupiny a jednotlivých ?len? skupiny. Spole?nost MVM provád?la odpo?et DPH týkající se všech t?chto služeb. Až na n?kolik výjimek však MVM svým dce?iným spole?nostem uvedené služby neú?tovala, a to i když tyto služby byly využity v zájmu celé skupiny nebo p?ímo souvisely se zdan?nou ?inností ostatních ?len? této skupiny. Spole?nost MVM neú?tovala ani celkové odm?ny za strategické ?ízení skupiny, takže toto ?ízení provád?la bezúplatn?.

14 Da?ová správa m?la za to, že v souladu se zákonem ?. CXXVII z roku 2007 o DPH je DPH z právních služeb, služeb spo?ívajících v ?ízení podniku a služeb v oblasti vztah? s ve?ejností odpo?itatelná pouze v p?ípad?, že tyto služby MVM využívala pro ú?ely dodání zboží ?i poskytnutí služeb. Tato správa tak neuznala nárok MVM na odpo?et DPH z uvedených služeb, pokud tyto služby byly využity v zájmu ostatních ?len? skupiny nebo se jednalo o služby spo?ívající v ?ízení podniku, jež souvisely zejména s nabytím podíl? (dále jen „dot?ené služby“). Za t?chto okolností totiž da?ová správa usoudila, že kone?ným p?íjemcem t?chto služeb je MVM.

15 Proti rozhodnutí da?ové správy podala MVM žalobu, v níž tvrdila, že dot?ené služby p?edstavují obecné výdaje vyplývající z její zdanitelné ?innosti vzhledem k tomu, že v postavení

osoby povinné k DPH neuskutečňuje žádnou výinnost, která by byla od této daně osvobozena. Společnost MVM v rámci této žaloby také uvedla, že nevystavením faktur jejím dceřiným společnostem není dotčen její nárok na odpočet DPH.

16 Soud prvního stupně tuto žalobu zamítl s odvodněním, že dotčené služby nebyly využity pro účely výkonu výinnosti osoby povinné k DPH a DPH, která byla zaplacená na vstupu z takových služeb, není odpočitatelná.

17 Společnost MVM podala kasační opravný prostředek k předkládajícímu soudu, Kúria (Nejvyšší soud, Maďarsko).

18 Předkládající soud konstatuje, že během dotčeného období ve věci, která mu byla předložena, se MVM, co se týče vyúčtování, projevovala jako pasivní holdingová společnost, neboť její dceřiné společnosti jí odváděly zpravidla pouze dividendy, ale jakožto aktivní holdingová společnost, pokud jde o výkon jednotného řízení výinností skupiny.

19 Tento soud přitom poukazuje na to, že vyúčtování služeb holdingovou společností jejím dceřiným společnostem v rámci vnitrostátní skupiny společností představuje z ekonomického pohledu pouze technickou záležitost. Kromě toho nelze hovořit o bezúplatnosti, neboť MVM získávala vyšší dividendy za služby, které svým dceřiným společnostem údajně poskytovala bez protiplnění.

20 Za těchto okolností se Kúria (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je třeba považovat holdingovou společnost, která se aktivně podílí na řízení určitých záležitostí dceřiných společností a celé skupiny společností, avšak nepřenáší na dceřiné společnosti ani cenu služeb poskytnutých v souvislosti s výinností aktivního holdingu, ani DPH z uvedených služeb, ve vztahu k těmto službám za osobu povinnou k DPH?

2) V případě kladné odpovědi na první otázku, může aktivní holdingová společnost uplatnit nárok na odpočet DPH ze služeb, jichž sama využívá v přímé souvislosti se zdanitelnou ekonomickou výinností některých dceřiných společností, a případně jakým způsobem tak může učinit?

3) V případě kladné odpovědi na první otázku, může aktivní holdingová společnost uplatnit nárok na odpočet DPH ze služeb, jež jsou využívány v zájmu celé skupiny společností, a případně jakým způsobem tak může učinit?

4) Liší se odpovědi na výše uvedené otázky, a případně do jaké míry, pokud aktivní holdingová společnost účtuje výše uvedené využití služby dceřiným společnostem jako zprostředkované služby?“

K předběžným otázkám

21 Článek 99 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že pokud se položená předběžná otázka shoduje s otázkou, o níž již Soudní dvůr rozhodl, pokud lze odpověď na tuto otázku jasně vyvodit z judikatury nebo pokud o odpovědi na položenou předběžnou otázku nelze rozumně pochybovat, může Soudní dvůr kdykoli na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodnout usnesením s odvodněním.

22 Tento článek je třeba v projednávané věci použít.

23 Podstatou těchto otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda

§lánky 2, 9, 26, 167, 168 a 173 sm?rnice 2006/112 musí být vykládány v tom smyslu, že podílení se takové holdingové spole?nosti, jako je spole?nost dot?ená v p?vodním ?ízení, na ?ízení jejich dce?iných spole?ností lze, neú?tovala-li jim tato holdingová spole?nost ani cenu služeb, jež po?ídila v zájmu celé skupiny spole?ností nebo n?kterých ze svých dce?iných spole?ností, ani p?íslušnou DPH, považovat za „ekonomickou ?innost“ ve smyslu této sm?rnice, která zakládá nárok na odpo?et DPH zaplacené na vstupu z t?chto služeb.

24 Úvodem je t?eba p?ipomenout, že a?koli sm?rnice 2006/112 stanoví velmi široký rozsah p?sobnosti DPH, vztahuje se tato da? pouze na ?innosti, které mají ekonomickou povahu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. ?íjna 2009, Komise v. Finsko, C?246/08, EU:C:2009:671, bod 34 a citovaná judikatura). Z ?lánku 2 této sm?rnice totiž vyplývá, že z pln?ní uskute?ných v rámci ?lenského státu je p?edm?tem DPH pouze poskytnutí služby za úplatu uskute?né osobou povinnou k dani, která jedná jako taková.

25 Soudní dv?r již v tomto ohledu rozhodl, že ?innost se obecn? považuje za „ekonomickou“, pokud má pravidelný charakter a je vykonávána za odm?nu pro toho, kdo ji uskute?uje (rozsudek ze dne 29. ?íjna 2009, Komise v. Finsko, C?246/08, EU:C:2009:671, bod 37 a citovaná judikatura).

26 Je t?eba rovnž p?ipomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora p?edstavuje nárok na odpo?et DPH upravený v ?lánku 167 a následujících sm?rnice 2006/112 základní zásadu spole?ného systému DPH a nemže být v zásad? omezen. Tento nárok se váže p?ímo ke všem daním, které zatížily pln?ní uskute?ná na vstupu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. zá?í 2016, Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos, C?516/14, EU:C:2016:690, body 37 a 38, jakož i citovaná judikatura).

27 Cílem systému odpo?t? je zcela sejmout z podnikatele zatížení DPH, která je splatná nebo byla zaplacena v rámci jeho veškerých ekonomických ?inností. Spole?ný systém DPH tudíž zaru?uje, že všechny ekonomické ?innosti jsou bez ohledu na cíle nebo výsledky z t?chto ?inností vyplývající, podléhají-li uvedené ?innosti v zásad? samy o sob? DPH, zdan?ny neutrálním zp?sobem (rozsudek ze dne 15. zá?í 2016, Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos, C?516/14, EU:C:2016:690, bod 39 a citovaná judikatura).

28 Pokud jde o v?cné hmotn?právní podmínky vyžadované pro vznik nároku na odpo?et DPH, ze zn?ní ?l. 168 písm. a) sm?rnice 2006/112 vyplývá, že zboží nebo služby uplat?ované k od?vodn?ní uvedeného nároku musí být na výstupu použity osobou povinnou k dani pro ú?ely jejich zdan?ných pln?ní a je t?eba, aby bylo na vstupu toto zboží dodáno nebo tyto služby poskytnuty jinou osobou povinnou k dani (rozsudek ze dne 15. zá?í 2016, Barlis 06 – Investimentos Imobiliários e Turísticos, C?516/14, EU:C:2016:690, bod 40 a citovaná judikatura).

29 V tomto ohledu je t?eba p?ipomenout, že k tomu, aby DPH byla odpo?itelná, musí mít pln?ní uskute?ná na vstupu p?ímou a bezprost?ední souvislost s pln?ními na výstupu zakládajícími nárok na odpo?et. Nárok na odpo?et DPH, která zatížila po?ízení zboží nebo služeb na vstupu, tak p?edpokládá, že náklady vynaložené na takové po?ízení jsou sou?ástí prvk? spole?ujících cenu pln?ní zdanitelných na výstupu, která zakládají nárok na odpo?et (rozsudek ze dne 16. ?ervence 2015, Larentia + Minerva a Marenave Schifffahrt, C?108/14 a C?109/14, EU:C:2015:496, bod 23 a citovaná judikatura).

30 Pokud jde konkrétn?ji o nárok holdingové spole?nosti na odpo?et, Soudní dv?r již rozhodl, že holdingová spole?nost, jejímž jediným p?edm?tem ?innosti je ú?ast v jiných podnicích, aniž se p?ímo ?i nep?ímo podílí na ?ízení t?chto podnik?, není osobou povinnou k DPH ve smyslu ?lánku 9 sm?rnice 2006/112 a nemá nárok na odpo?et dan? podle ?lánku 167 této sm?rnice s výjimkou práv, která má tato spole?nost jakožto akcioná? ?i spole?ník (rozsudek ze dne 16. ?ervence 2015, Larentia + Minerva a Marenave Schifffahrt, C?108/14 a C?109/14, EU:C:2015:496, bod 18 a

citovaná judikatura).

31 Pouhé nabytí a pouhé vlastnictví obchodních podílů nelze považovat za ekonomické činnosti ve smyslu směrnice 2006/112 zakládající postavení osoby povinné k dani. Pouhé převzetí finanční účasti v jiných podnicích totiž není využíváním majetku za účelem získávání pravidelného příjmu, jelikož případná dividenda jakožto výnos z této účasti plyne z pouhého vlastnictví majetku (rozsudek ze dne 16. července 2015, Larentia + Minerva a Marenave Schiffahrt, C-108/14 a C-109/14, EU:C:2015:496, bod 19 a citovaná judikatura).

32 Jinak tomu je v případě, kdy je účast spojena s přímým či nepřímým podílením se na řízení společnosti, v nichž došlo k převzetí účasti, aniž jsou dotčena práva osoby, jež převzala účast, jakožto akcionáře nebo společníka (rozsudek ze dne 16. července 2015, Larentia + Minerva a Marenave Schiffahrt, C-108/14 a C-109/14, EU:C:2015:496, bod 20 a citovaná judikatura).

33 V tomto ohledu z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že podílení se holdingové společnosti na řízení společnosti, v nichž převzala účast, je ekonomickou činností ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice 2006/112, jestliže implikuje provádění plnění podléhajících DPH na základě článku 2 této směrnice, jako je poskytování administrativních, finančních, obchodních a technických služeb holdingovou společností jejím dceřiným společenstvem (rozsudek ze dne 16. července 2015, Larentia + Minerva a Marenave Schiffahrt, C-108/14 a C-109/14, EU:C:2015:496, bod 21 a citovaná judikatura).

34 Z toho vyplývá, že pouhé podílení se holdingové společnosti na řízení jejich dceřiných společností bez provádění plnění podléhajících DPH na základě článku 2 směrnice 2006/112 nelze považovat za „ekonomickou činnost“ ve smyslu čl. 9 odst. 1 této směrnice (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 12. července 2001, Welthgrove, C-102/00, EU:C:2001:416, body 16 a 17). Proto toto řízení nemůže patřit do rozsahu působnosti směrnice 2006/112.

35 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že během období dotčeného ve věci v původním řízení MVM od svých dceřiných společností běžně nepobírala žádné odměny za jednotné řízení činností skupiny. V souladu s výše uvedeným je tak třeba konstatovat, že podílení se MVM na řízení jejich dceřiných společností nelze ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice 2006/112 považovat za „ekonomickou činnost“, která by mohla spadat do jejího rozsahu působnosti.

36 Soudní dvůr již přitom rozhodl, že DPH, kterou byly zatíženy na vstupu výdaje vynaložené osobou povinnou k dani, nemůže zakládat nárok na odpočet, pokud připadá na činnosti, které vzhledem ke své neekonomické povaze nespadají do rozsahu působnosti směrnice 2006/112 (rozsudky ze dne 13. března 2008, Securenta, C-437/06, EU:C:2008:166, bod 30, a ze dne 29. října 2009, SKF, C-29/08, EU:C:2009:665, bod 59).

37 Z toho vyplývá, že MVM nemůže uplatňovat nárok na odpočet DPH zaplacené za dotčené služby, pokud tyto služby připadají na plnění, která nespadají do rozsahu působnosti směrnice 2006/112.

38 Tato úvaha není zpochybněna skutečností, že MVM vykonávala další činnosti, jako je pronájem elektráren a optických měřiček, nebo se podle všeho nejeví, že by dotčené služby měly přímou a okamžitou souvislost s jakoukoli zdanitelnou ekonomickou činností ve smyslu judikatury citované v bodě 29 tohoto usnesení; předkládacímu soudu nicméně přísluší, aby tuto skutečnost ověřil.

39 V tomto ohledu je třeba uvést, že – jak Soudní dvůr již rozhodl v bodě 24 rozsudku ze dne 16. července 2015, Larentia + Minerva a Marenave Schiffahrt (C-108/14 a C-109/14,

EU:C:2015:496) – nárok na odpočet daní je přiznán osobě povinné k dani i v případě neexistence přímé a bezprostřední souvislosti mezi konkrétním plněním na vstupu a jedním nebo několika plněními na výstupu, jež zakládají nárok na odpočet, pokud jsou náklady na dotčené služby součástí režijních výdajů posledně uvedené osoby a jsou jako takové prvky spoluúčastí cenu zboží, jež dodává, nebo služeb, které poskytuje. Takové náklady mají totiž přímou a bezprostřední souvislost s celkovou ekonomickou činností osoby povinné k dani.

40 V projednávaném případě je nesporné, že během období dotčeného ve věci v původním řízení MVM vykonávala zdanitelnou ekonomickou činnost, a sice pronájem elektráren a optických měřiček. Je přitom těžko představitelné, že by dotčené služby, totiž služby, které byly využity v zájmu ostatních členů skupiny a služby spočívající v řízení podniku, jež souvisejí zejména s nabýváním podílů, mohly mít přímou a bezprostřední souvislost s touto činností pronájmu, třebaže posuzované jako celek, což však přislouží ověřit předkládajícímu soudu.

41 Společnost MVM kromě toho ve svém vyjádření předloženém Soudnímu dvoru tvrdí, že od 1. ledna 2015 vytváří ziskové rozpětí u plnění vyplývajících ze strategického řízení společností, které jsou součástí skupiny.

42 V tomto ohledu postačí konstatovat, že i za předpokladu, že by toto řízení bylo od uvedeného data považováno za ekonomickou činnost, výdaje vykázané v letech 2008 až 2010 za poskytnutí dotčených služeb by nemohly být součástí prvků spoluúčastí cenu těchto nových zdanitelných plnění, a nemohly by tudíž zakládat nárok na odpočet DPH.

43 Společnost MVM před Soudním dvorem rovněž tvrdila, že dotčené služby byly využity v zájmu skupiny, a jelikož její dceřiné společnosti vykonávaly činnosti, které zakládají nárok na odpočet daní, mají tyto služby souvislost s ekonomickou činností celé této skupiny.

44 V projednávané věci je však třeba uvést, že nemožnost odpočtu DPH od dotčených služeb je důsledkem volby MVM, která se rozhodla své služby spočívající v řízení podniku členům skupiny neúčtovat.

45 V tomto ohledu postačí připomenout, že na jedné straně jsou podnikatelé obecně oprávněni zvolit si organizační struktury a podmínky plnění, které považují za nejvhodnější pro své činnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. září 2013, *Le Crédit Lyonnais*, C-388/11, EU:C:2013:541, bod 46), na druhé straně však zásada daňové neutrality neznamená, že osoba povinná k dani, která může mezi těmito operacemi volit, má právo zvolit si jednu z nich a přitom uplatňovat úinky druhé z nich (rozsudek ze dne 9. října 2001, *Cantor Fitzgerald International*, C-108/99, EU:C:2001:526, bod 33).

46 A konečně, pokud by předkládající soud po provedení přezkumu uvedeného v bodech 38 a 40 tohoto usnesení konstatoval, že některé z dotčených služeb připadají souasně na ekonomické i neekonomické činnosti MVM, je třeba připomenout, že ustanovení směrnice 2006/112 neobsahují pravidla, jejichž předmětem jsou metody nebo kritéria, které členské státy musí uplatnit, pokud přijímají ustanovení umožňující rozdělení částek DPH odvedených na vstupu podle toho, zda připadají na ekonomické nebo neekonomické činnosti (rozsudek ze dne 13. března 2008, *Securenta*, C-437/06, EU:C:2008:166, bod 33).

47 Za těchto podmínek, a aby mohly osoby povinné k dani provést nezbytné výpočty, je na členských státech, aby stanovily metody a kritéria, které jsou vhodné k tomuto účelu, při dodržení zásad, na kterých je založen společný systém DPH. Členské státy musí zejména vykonávat svoji posuzovací pravomoc způsobem, který zaručí, že se odpočet uskuteční pouze u části DPH, jež je poměrná k částce připadající na plnění, která zakládají nárok na odpočet. Musí tudíž dbát na to, aby výpočet podílu ekonomických činností k neekonomickým činnostem objektivně odrážel podíl

vstupních výdajů, který skutečně připadá na každou z těchto dvou činností (rozsudek ze dne 13. března 2008, *Securita*, C-437/06, EU:C:2008:166, body 34 a 37).

48 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na položené otázky odpovědět, že články 2, 9, 26, 167, 168 a 173 směrnice 2006/112 musí být vykládány v tom smyslu, že podílení se takové holdingové společnosti, jako je společnost dotčená v povodním řízení, na řízení jejích dceřiných společností není, neúčtovala-li jim tato holdingová společnost ani cenu služeb, jež poskytla v zájmu celé skupiny společností nebo některých ze svých dceřiných společností, ani příslušnou DPH, „ekonomickou činností“ ve smyslu této směrnice, a tudíž taková holdingová společnost nemůže uplatňovat nárok na odpočet DPH zaplacené na vstupu z těchto poskytnutých služeb, pokud připadají na plnění, která nespádají do rozsahu působnosti této směrnice.

K nákladům řízení

49 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Články 2, 9, 26, 167, 168 a 173 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z prodané hodnoty musí být vykládány v tom smyslu, že podílení se takové holdingové společnosti, jako je společnost dotčená v povodním řízení, na řízení jejích dceřiných společností není, neúčtovala-li jim tato holdingová společnost ani cenu služeb, jež poskytla v zájmu celé skupiny společností nebo některých ze svých dceřiných společností, ani příslušnou daň z prodané hodnoty, „ekonomickou činností“ ve smyslu této směrnice, a tudíž taková holdingová společnost nemůže uplatňovat nárok na odpočet daně z prodané hodnoty zaplacené na vstupu z těchto poskytnutých služeb, pokud připadají na plnění, která nespádají do rozsahu působnosti této směrnice.

Podpisy.

** Jednací jazyk: maďarština.